

ETA ASSASSINA CLÈMENT
PERRET, POSSIBLEMENT
VINCULAT ALS GAL

La «guerra bruta» arriba a Castelló

Divendres passat, Castelló era escenari d'un nou episodi de la «guerra bruta» que enfronta, de fa temps, els GAL amb ETA... Aquest nou assassinat permet començar a investigar una sèrie de connexions claus per a resoldre el cas.

Manuel Muñoz

S'ha escrit molt en diversos mitjans informatius sobre les suposades vinculacions dels germans Perret, francesos residents a Benicàssim, amb la «guerra bruta» contra ETA, la seua presumpta participació en l'atemptat contra el bar Hendaia i la seua pertinença als Grupos Antiterroristas de Liberación (GAL). Se n'ha escrit molt, però mai no han estat acusats davant els tribunals ni aquests fets han estat provats formalment. Per a ETA militar, segons sembla, sí que ho són.

Un escamot de l'organització independentista basca va acabar, divendres passat, dia 16, en ple pont xafogós de la Mare de Déu d'Agost, amb Clément Perret, amb tretze trets de pistola.

A les quatre de la vesprada de l'endemà, un grup de policies de paisà recomanava a dos fotògrafs de premsa que se n'anassen de les rodalies del cementiri de Castelló, on havien d'enterrar el cadàver de Clément Perret. Poc després, acompanyats, si més no, d'una vintena de familiars i coneguts, Gilbert i Marius Perret, els

Aspecte interior del restaurant i impacte de bala.

eren tots tres al restaurant de l'aeroclub de Castelló, propietat de Clément.

«Fotos, ni amb el dit gros del peu», deia dissabte el cambrer Miguel Palomaque, de 19 anys, que treballava en el local durant els fets i al qual els suposats etarres van ferir lleument de bala en el genoll esquerre. La seua prudència era comprensible. Va accedir, tanmateix, a contar els detalls del succés. Amb un eslip blau com a única vestimenta i la cama esquerra immobilitzada i plena de benes, Miguel Palomaque descansava en un llit de l'Hospital del Sagrado Corazón, de la Seguretat Social, a Castelló.

En realitat, no és cambrer del restaurant-pizzeria de Clément, sinó del bingo del Centre Aragonés, que regenta Gilbert. Aquest li va demanar que anàs a treballar a la pizzeria durant la temporada estival. Segons la narració del cambrer, tot va ser molt ràpid. Dos joves, d'edats compreses entre 22 i 25 anys, amb roba esportiva, van entrar a les tres i quart de la vesprada en la terrassa del restaurant. Miguel Palomaque va pensar que anaven a dinar i els va començar a parar una taula. Els falsos comensals no van arribar a seure-hi i no van dir cap paraula. L'un es va dirigir cap a Clément, va traure una pistola i li va disparar alguns tirs entre el pit i la cara. Quan va caure a terra, va continuar disparant contra ell, fins a provocar-li tretze forats, que el metge forense va trobar l'endemà en el cos del mort.

El cambrer va creure que, a ell, van disparar-li sense intenció de matar-

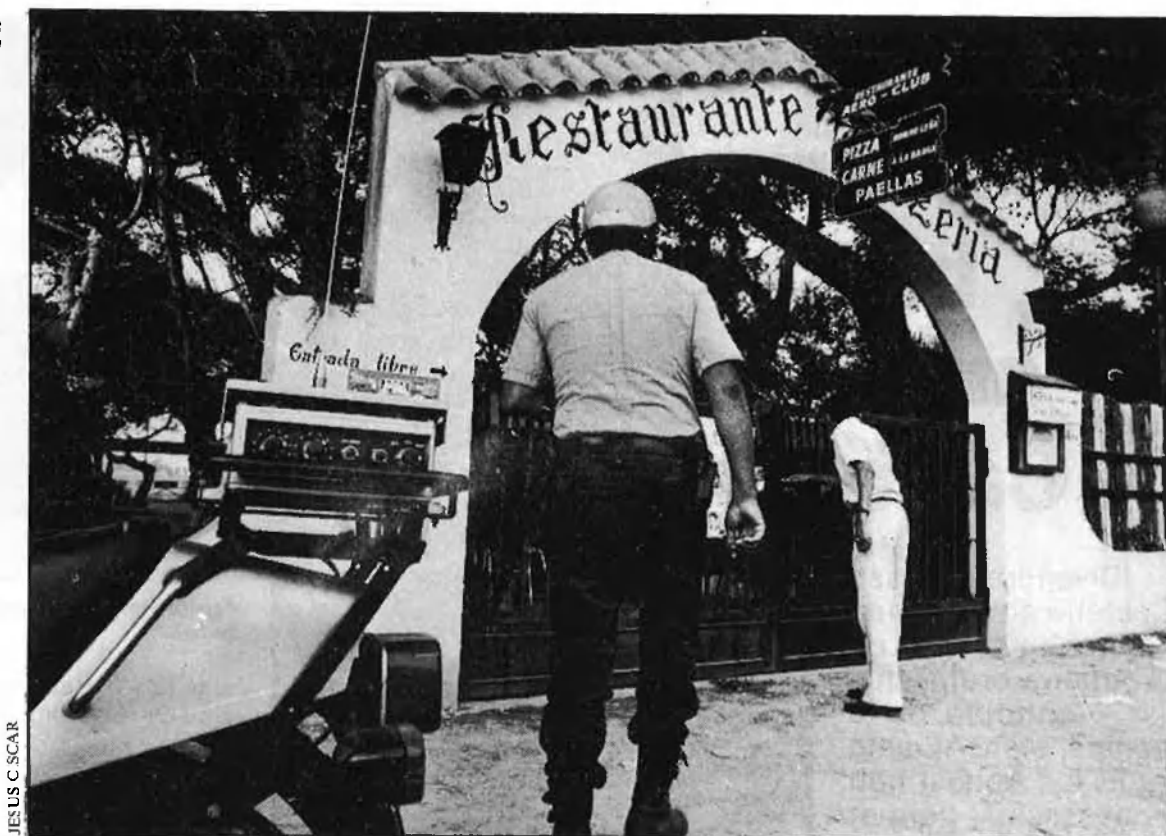
JESUS CISCAR

dos germans del mort, indicaven als fotògrafs, amb un gest expeditiu d'espetegar els dits, que escampassen la boira. Els Perret sempre han estat poc amics de la publicitat i dels periodistes. D'ací endavant, probablement, encara ho seran menys.

El de Clément Perret sembla haver estat l'únic atemptat mortal realitzat fins avui per ETA al País Valencià. Si bé la primera reivindicació, formulada dissabte al diari *Avui*, de primer en català i després en èuscar, en nom d'un suposat Escamot d'Informació als Països Catalans d'ETA, va suscitar alguns dubtes, els comunicats d'aquesta darrera organització a mitjans informatius bascs, l'endemà, els anul·len del tot.

També és inconfusible la munició utilitzada, calibre 9 mil·límetres *parabellum*, marca SF, habitual en ETA, i la manera d'actuar, a cara descoberta, dels autors de l'atemptat. Els germans Perret —les suposades vinculacions amb la «guerra bruta» han estat atribuïdes a Gilbert i a Clément— havien tingut protecció policial en uns altres moments, però no a hores d'ara. No devien témer cap atemptat, perquè eren un blanc enormement fàcil. Els fets es van esdevenir quan

Policies nacionals
davant la porta del
restaurant.

lo, sobretot perquè no intentàs de seguir-los. El mateix individu que va disparar a Perret ho va fer, després de rematar-lo. Va fallar un primer tir, i el cambrer intentà fugir, sense aconseguir-ho. Un segon tret li va fracturar la ròtula de la cama esquerra i, aleshores, va perdre el coneixement.

Segons sembla, una tercera persona esperava els dos joves en un cotxe aparcats a la porta, que la policia descriu com a gran, de matrícula francesa i de color clar. De primer, es va relacionar amb el furt, dos dies abans, de dos Mercedes semblants al País Basc. Després, una comunicació anònima manuscrita rebuda en el diari *Mediterráneo*, de Castelló, va fer pensar en la possibilitat que el cotxe, possiblement un CX blanc, hagués estat recollit per un camió dels que transporten turismes. En qualsevol cas, com sol ser també habitual en els atemptats d'ETA, la policia no ha pogut localitzar els agressors en les hores posteriors als fets.

L'atemptat contra Perret sembla evidenciar que el buscaven concretament a ell i no els seus germans, sobre els quals no van disparar. D'altra banda, suposa un increment qualitatiu important de les activitats d'ETA al País Valencià, que, des de l'inici de la campanya de les bombes d'estiu en

les platges, ha estat contínua. Accions com la de Castelló fan pensar en una infraestructura de certa consideració en la zona, amb la qual es suposava que era impossible que pogués comptar ETA.

A més, la forma del comunicat del diari *Avui*, si és autèntic, sembla evidenciar una voluntat de reconciliació d'ETA amb els grups independentistes dels Països Catalans, dels quals havia rebut dures crítiques, ja que consideren insolidària la campanya de bombes en les platges.

La mort de Clément Perret ha fet immediatament pensar, per la proximitat temporal i geogràfica, en el recent atemptat realitzat contra el restaurant Arrantzale, situat com l'aeroclub, al Grau de Castelló, el qual vā provocar la destrucció del local.

Algun mitjà de comunicació, com ara el diari *Levante*, de València, va comentar, quan es va produir l'atemptat, una suposada relació d'amistat i clientela entre els Perret i l'accionista majoritari de la societat propietària del restaurant, José Luis Araquistain, el qual també es relaciona amb mitjans pròxims a la «guerra freda». Araquistain ha desmentit insistentment aquestes vinculacions, la seua amistat amb els Perret i, fins i tot, el fet que aquests

fossen clients habituals de l'Arrantzale.

D'altra banda, a parer de l'arquitecte que va examinar els danys causats, les característiques i el tipus d'explosiu utilitzat, que no era la tradicional goma-2, descarten l'autoria d'ETA. Malgrat tot, Araquistain sembla estar atemorit des d'aleshores, i encara més des de la mort de Clément Perret. Segons sembla, realitza gestions per vendre el restaurant i, dissabte passat, en una reunió financera, amagava la cara darrere una carpeta cada vegada que un fotògraf d'un diari castellanenc disparava la càmera.

Malgrat el marc de respectabilitat que sembla haver envoltat sempre els Perret a Castelló, Gilbert, en llibertat provisional, haurà de respondre davant els tribunals d'ací a poc com a presumpte responsable de l'incendi fraudulent d'una fàbrica de sabates, pel juny de 1983, a Torrent, on també hi ha implicats un policia nacional i un tinent de l'exèrcit espanyol.

Cal recordar que no fa gaire Joaquín Gambin Hernández —alias «el Grillo»— que compleix condemna per la seua participació en el cas Scala, va dir davant l'Audiència de València, quan hi compareixia com a acusat, que de tant en tant anava a Castelló a visitar els Perret. Si això és cert, és evident que els Perret no seleccionaven gaire les amistats.